

Wyrok z dnia 3 września 1997 r.
III RN 33/97

W postępowaniu administracyjnym o nakazanie przymusowej rozbiórki obiektów budowlanych, których budowa lub przebudowa została zakończona, bez wydanego prawem pozwolenia budowlanego przed dniem 1 stycznia 1995 r., należy według art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. Nr 89, poz. 414) odpowiednio stosować przepis art. 37 ust. 1 pkt 1 lub 2 i art. 39 ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane (Dz.U. Nr 38, poz. 229 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Adam Józefowicz (sprawozdawca), Janusz Łętowski.

Sąd Najwyższy, przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Włodzimierza Skoniecznego, po rozpoznaniu w dniu 3 września 1997 r. sprawy ze skargi Rzymsko-Katolickiej Parafii [...] w U. na decyzję Wojewody B. z dnia 11 stycznia 1996 r. [...] w przedmiocie nakazu rozbiórki obiektów budowlanych, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Katowicach z dnia 14 listopada 1996 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Burmistrz Miasta U. pismem z dnia 19 sierpnia 1994 r. z urzędu wszczął postępowanie administracyjne w sprawie budowy obiektu gospodarczego o konstrukcji drewnianej na gruncie położonym w U.-P., przy ul.P. na działce [...], której właścicielem był Grzegorz W., a z mocy aktu notarialnego z dnia 29 maja 1996 r. jest obecnie Parafia Rzymsko-Katolicka [...] w U. Przeprowadzone w dniu 29 sierpnia 1994 r. oględziny przez inspektora nadzoru budowlanego z udziałem inwestora Grzegorza W. wykazały, że budowa tego obiektu o wymiarze 7 x 17 m prowadzona jest bez pozwolenia budowlanego i zatwierdzenia planu realizacyjnego, na terenie przeznaczonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod mieszkalnictwo o niskiej intensywności zabudowy.

W dniu 16 sierpnia 1995 r. wpłynął do Urzędu Miejskiego wniosek Grzegorza W. o wydanie zezwolenia na użytkowanie przedmiotowego budynku gospodarczego, określonego jako stodoła, jak również dwóch silosów zbożowych "BIN 80". Inwestor dołączył do wniosku inwentaryzację architektoniczno-konstrukcyjną wymienionych obiektów budowlanych.

Decyzją z dnia 19 września 1995 r. [...] Burmistrz Miasta U. odmówił Grzegorzowi W. udzielenia zezwolenia na użytkowanie budynku gospodarczego-stodoły, silosów zbożowych typu BIN 80 oraz dwóch budynków chlewni z trzodą, nie obję-

tych wnioskiem, a będących integralną częścią zagrody, położonych na parceli [...] w U. przy ul.P. i jednocześnie nakazał Grzegorzowi W. wykonanie rozbiórki wymienionych obiektów w terminie 6-ciu miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji. W uzasadnieniu decyzji Burmistrz stwierdził, że zgodnie z planem ogólnym zagospodarowania przestrzennego miasta U., zatwierdzonym uchwałą Rady Miejskiej Uzdrowska U. [...] z dnia 24 kwietnia 1992 r. (Dz. Urz. Wojewody Bielskiego Nr 5, poz. 28), parcela [...] znajduje się w jednostce strukturalnej, przeznaczonej na mieszkalnictwo o niskiej intensywności zabudowy jednorodzinnej z założeniem jej uzupełnienia na działkach o powierzchni około 800 m².

W toku postępowania ujawniono, że właściciel parceli [...] wybudował stodołę, dwa stalowe silosy na zboże, dwa budynki inwentarskie, w których odbywa się chów powyżej 100 sztuk trzody chlewnej. Wszystkie zabudowania zostały wniesione bez pozwolenia na budowę i bez decyzji o warunkach zagospodarowania i zabudowy terenu. Budynki chlewni i silosy zlokalizowano w bezpośredniej bliskości jedynej drogi do cmentarza, co uniemożliwia swobodny ruch po drodze do cmentarza, przy której przygotowuje się budowę wiaty. Budynki chlewni znajdują się w bezpośredniej bliskości obiektów sakralnych, to jest kościoła rzymsko-katolickiego i kaplicy ewangelickiej. Właściciele innych budynków protestują w związku z uciążliwością hałasu wentylatorów, pracujących w nocy i zbieraniem się przy sąsiednich budynkach much i owadów. Z pisma Terenowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w C. z dnia 1 sierpnia 1995 r. wynika, że woda w pobliskich studniach jest niezdatna do picia i celów gospodarczych ze względu na zanieczyszczenia prawdopodobnie z produkcji zwierzęcej. W czasie wizji w obrębie zabudowań w obecności przedstawiciela inwestora, księdza Alojzego W., nie stwierdzono dokumentów, że prowadzona działalność budowlana jest bezpieczna dla środowiska naturalnego.

W reasumpcji Burmistrz podkreślił, iż lokalizacja samowolnie wybudowanych obiektów jest sprzeczna z ustaleniami planu zagospodarowania miasta U., powoduje degradację środowiska naturalnego, uniemożliwia korzystanie z wód podziemnych, narusza dobro osób trzecich przez uniemożliwienie spokojnego przebywania w domach, narusza interes społeczny w związku z uniemożliwieniem swobodnego dostępu do drogi na cmentarz, niekorzystnie wpływa na obiekty sakralne zlokalizowane bezpośrednio przy granicy z powyższymi obiektami. Budowa obiektów była realizowana jako przejaw samowoli budowlanej bez nadzoru ze strony osób upoważnionych do tych czynności. Decyzję swoją Burmistrz Miasta U. oparł na podstawie art. 48 i art. 57 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414).

Od powyższej decyzji odwołał się Grzegorz W. wnosząc o jej uchylenie.

Organ odwoławczy zwrócił się do organu I instancji o uzupełnienie materiału dowodowego. Na skutek tego organ I instancji przesłał przy piśmie z dnia 19 grudnia 1995 r. aktualny plan sytuacyjny z zaznaczonymi dawnymi budynkami gospodarczymi (3 budynki drewniane) i budynkiem mieszkalnym, który użytkowany jest jako skład i magazyn oraz obiektami budowlanymi nowo wzniesionymi (2 silosy zbożowe), jak również budynkami obmurowanymi i powiększonymi (stodoła i świnia, połączone przewiązką). Wyjaśniono, że nie wstrzymano robót budowlanych stodoły, gdyż była użytkowana. Bez dokumentacji nie można stwierdzić czy zakończono budowę.

Wojewoda B. decyzją z dnia 11 stycznia 1996 r. [...] uchylił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej odmowy udzielenia pozwolenia na użytkowanie wymienionych

objektów i umorzył postępowanie w I instancji, a w pozostałej części dotyczącej nakazu rozbiórki utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. W uzasadnieniu decyzji Wojewoda stwierdził, że zaskarżona decyzja w części dotyczącej odmowy udzielenia pozwolenia na użytkowanie wymienionych obiektów została wydana bez podstawy prawnej co do obiektów, które nie figurowały we wniosku Grzegorza W. z dnia 12 sierpnia 1995 r. Ponadto uznał, że nie istniały okoliczności przewidziane w art. 55 Prawa budowlanego z 1994 r., które są wymagane do udzielenia pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego. Obiekty objęte wnioskiem, tj. stodoła i silosy zbożowe, a także pozostałe obiekty wymienione w zaskarżonej decyzji, w tym chlewnie, zostały wybudowane bez wymaganego prawem pozwolenia na budowę. Dlatego wszczęcie postępowania o pozwolenie na użytkowanie budynków jest niedopuszczalne. W tej części zaskarżona decyzja podlega uchyleniu, a postępowanie umorzeniu.

W przypadku wykrycia samowoli budowlanej, właściwy organ ma obowiązek wydać decyzję na podstawie art. 48 Prawa budowlanego, nakazującą przymusową rozbiórkę. Organ odwoławczy uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wyczerpuje dyspozycje, zawarte w tym przepisie. Odwołujący się rozbudowywał zagrodę bez pozwolenia na budowę i dokonał uboju około 300 sztuk świń w 1995 r. do października bez zachowania podstawowych warunków sanitarnych i humanitarnych w baraku drewnianym - zbrojarni, będącym dawnym zapleczem budowy kościoła, co potwierdza lekarz weterynarii M.K.

Rozbudowywane obiekty wykroczyły poza ramy typowego gospodarstwa rolnego i stanowią samowolę budowlaną, która - w razie jej wykrycia - wymaga wydania nakazu rozbiórki, zgodnie z art. 48 Prawa budowlanego w związku z art. 103 ust. 2 tego Prawa. Jeśli uznać, że rozbudowa zagrody zakończona została do końca 1994 r., to w myśl art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229 ze zm.) podlega przymusowej rozbiórce, gdyż koliduje z ustaleniami miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego. Silosy objęte zaskarżoną decyzją - zdaniem organu odwoławczego - są obiektami budowlanymi zarówno w świetle art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego z 1994 r., jak również w myśl art. 2 ust 1 Prawa budowlanego z 1974 r. Z tych względów Wojewoda uznał, że zaskarżona decyzja w części dotyczącej nakazu rozbiórki jest zgodna z prawem, to jest art. 48 Prawa budowlanego z 1994 r., jak również z art. 37 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego z 1974 r.

Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Katowicach oddalił skargę Grzegorza W. podtrzymaną przez Parafię Rzymsko-Katolicką [...] w U., która aktem notarialnym z dnia 29 maja 1996 r. nabyła własność nieruchomości, objętej postępowaniem i zgłosiła w piśmie z dnia 3 października 1996 r. wstąpienie do sprawy w miejsce skarżącego, jako następcą prawnym. W uzasadnieniu wyroku NSA stwierdził, że zaskarżona decyzja w istocie nie narusza prawa. Przepis art. 37 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego z 1974 r. przewidywał wydanie nakazu przymusowej rozbiórki obiektu budowlanego - zarówno będącego w budowie, jak i wybudowanego - gdy właściwy organ administracji stwierdził tzw. samowolę budowlaną dokonaną bez wymaganego tą ustawą pozwolenia na budowę, a jednocześnie, gdy obiekt ten lub jego część znajduje się na terenie, który zgodnie z przepisami o planowaniu przestrzennym nie był przeznaczony pod jakąkolwiek zabudowę lub innego rodzaju zabudowę niż ta, którą w drodze samowoli podjął inwestor. Przepisy art. 6, 8, 33 i 35 obowiązującej w tym czasie

ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym (jednolity tekst: Dz. U. z 1989 r. Nr 17, poz. 99 ze zm.) uzależniały wykorzystanie gruntów na określone cele (w tym inwestycyjne) od zgodności z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. O ile plan miejscowy ustalał inne przeznaczenie niż dotychczasowe, to grunty mogły być nadal wykorzystywane z tym zastrzeżeniem, że mogły być na nich budowane obiekty tymczasowe, jeżeli taka zabudowa była niezbędna do prawidłowego wykorzystania gruntów. NSA stwierdził, że podjęcie inwestycji mogło opierać się tylko na decyzji administracyjnej, wydanej w sprawie "planu realizacyjnego" względnie "planu zagospodarowania działki", jak też decyzji rozstrzygającej o pozwoleniu na budowę. Stanowisko to NSA oparł na przepisach: art. 80 tej ustawy i art. 21 ust. 1 i 3, art. 29 ust. 1-4 Prawa budowlanego z 1974 r. oraz § 45 rozporządzenia z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego (Dz. U. Nr 8, poz. 48). Powołując się na przepis art. 2 ust. 2 Prawa budowlanego z 1974 r. i § 2 pkt 1 rozporządzenia z dnia 3 lipca 1980 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki (Dz. U. Nr 17, poz. 62), NSA uznał, że bez pozytywnych dla inwestora rozstrzygnięć nie było dopuszczalne rozpoczęcie robót budowlanych zarówno w odniesieniu do budowy "od podstaw" nowych obiektów budowlanych, jak również w odniesieniu do istniejących obiektów budowlanych, które miałyby być przebudowane lub rozbudowane. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wiąże organy administracji publicznej do tego stopnia, że rozstrzygnięcia niezgodne z jego ustaleniami zostały obwarowane rygorem nieważności (art. 46 ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym i analogicznie art. 16 pkt 1 i art. 34 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, Dz. U. Nr 89, poz. 415). NSA stwierdził, że zarówno w świetle ustaleń ogólnego planu zagospodarowania przestrzennego miasta U., zatwierdzonego uchwałą Rady Miasta Uzdrowiska U. z 24 kwietnia 1992 r. [...], jak również planu zatwierdzonego poprzednio uchwałą z dnia 26 grudnia 1983 r. (Dz. Urz. WRN w Bielsku Białej z 1984 r. Nr 2, poz. 2) nie było dopuszczalne budownictwo zagrodowe na terenie objętym samowolą budowlaną. W obu wypadkach zastrzeżono realizację zabudowy na podstawie planu szczegółowego, którego aktualnie obowiązująca ustawa z 7 lipca 1994 r. nie przewiduje. Żaden z obiektów samowolnie budowanych lub przebudowywanych (modernizowanych) przez Grzegorza W. nie może być zaliczony do "istniejącej zabudowy jednorodzinnej", która mogłaby być uzupełniona lub uporządkowana. Są to bowiem obiekty o charakterze budownictwa rolniczego. Sąd ocenił sprawę co do nakazu rozbiórki według stanu istniejącego w dniu wydania zaskarżonej decyzji, kiedy właścicielem był Grzegorz W. Nakaz przymusowej rozbiórki po darowaniu nieruchomości Parafii Rzymsko-Katolickiej może przejść na następcę prawnego.

Zdaniem NSA zasadne było prowadzenie jednego postępowania wszczętego z urzędu i wydanie jednej decyzji administracyjnej opartej na różnych podstawach materialnoprawnych (dawnym i nowym prawie budowlanym), lecz odnoszących się do tej samej materii, jaką jest orzeczenie o skutkach samowoli. Samo powołanie się na przepisy dwóch ustaw nie może być ocenione jako naruszenie prawa mające wpływ na wynik sprawy, skoro brak wskazania w decyzji podstawy prawnej lub niewłaściwe jej wskazanie nie może być podstawą jej uchylecia. W rozpatrywanej sprawie nowe prawo budowlane z 1994 r. powinno mieć zastosowanie jedynie do montażu przez Grzegorza W. dwóch silosów zbożowych "BIN 80", bowiem z dokumentów wynika, że urządzenia te były montowane już w 1995 r., a więc pod rządami nowego prawa budowlanego z

1994 r. Inwestor wniósł w sierpniu 1995 r. do organu I instancji o wyrażenie zgody na użytkowanie tych obiektów budowlanych. Jednakże taka decyzja, nawet odmowna, nie mogła być wydana po samowolnym wzniesieniu silosów zbożowych. Zdaniem NSA sprawa ta stała się bezprzedmiotowa i prawidłowo organ II instancji orzekł zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 KPA, bowiem nakaz ich rozbiórki znajduje oparcie w art. 48 w związku z art. 103 ust. 1 i 2 Prawa budowlanego z 1994 r. Jeśli chodzi o chlewnię, jako obiekt budowlany, najwcześniej przebudowany według skargi w 1986-1987 r., to stosownie do uchwały składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 czerwca 1996 r., OPS 3/96, skutki samowoli budowlanej likwiduje się przy użyciu środków prawnych, przewidzianych w art. 37 ust. 1 Prawa budowlanego z 1974 r. Podstawą zatem nakazu rozbiórki tego obiektu jest ten przepis prawny, aczkolwiek przy przebudowie i rozbudowie tego obiektu (zmiana konstrukcji ścian nośnych i wykonanie przewiązki łączącej wolno stojące drewniane budynki inwentarskie) mogą powstać wątpliwości, czy rozbiórką powinien być objęty cały obiekt, czy tylko część objęta samowolną przebudową. Obiekt jest usytuowany na terenie nie przewidzianym w miejscowym planie ogólnym zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę zagrody. Dwa dawne budynki inwentarskie o konstrukcji drewnianej mogły tylko przejściowo do zużycia technicznego służyć dotychczasowym celom, tj. jako owczarnie lub budynki inwentarskie. Po przebudowie nie ma już sensu nakazywania rozbiórki tylko nowych elementów konstrukcyjnych (murów zewnętrznych i przewiązki). Aktualnie nie ma prawnej możliwości odroczenia przymusowej rozbiórki, jakim był dawniej art. 39 Prawa budowlanego z 1974 r.

Zdaniem NSA okoliczności faktyczne i prawne wskazują, że zaskarżona decyzja ostateczna nakazująca rozbiórkę obiektów budowlanych jest zgodna z prawem materialnym i nie narusza przepisów postępowania w zakresie mającym wpływ na wynik sprawy. Dlatego Sąd oddalił skargę.

Powyższy wyrok zaskarżył Minister Sprawiedliwości. W rewizji nadzwyczajnej zarzucił rażące naruszenie przepisu art. 22 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) w związku z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414) oraz art. 7 i 77 w związku z art. 62 KPA. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie skargi lub o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona.

W niniejszej sprawie postępowanie administracyjne zostało wszczęte z urzędu w dniu 19 sierpnia 1994 r. pismem Burmistrza Miasta U. i dotyczyło budynku gospodarczego o konstrukcji drewnianej. Stosownie zatem do treści art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, obowiązującej od 1 stycznia 1995 r., organy administracyjne powinny odpowiednio stosować do obiektów, których budowa została zakończona przed dniem wejścia w życie ustawy, przepisy dotychczasowe, to jest art. 37 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229 ze zm.). Sytuację prawną sprawców tzw. samowoli budowlanej

ustawodawca zróżnicował, przyjmując jako kryterium - zakończenie budowy przed dniem 1 stycznia 1995 r. Jeżeli budowa została zakończona przed 1 stycznia 1995 r. inwestor ponosi konsekwencje samowoli budowlanej według stosowanych odpowiednio przepisów dotychczasowych, tj. ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane. Jeśli chodzi o obiekty budowlane będące w budowie i niezakończone przed wejściem w życie Prawa budowlanego z 1994 r., albo wybudowane bez wymaganego pozwolenia na budowę po wejściu w życie tego Prawa, to inwestor ponosi konsekwencje samowoli budowlanej na zasadzie nowych przepisów Prawa budowlanego z 1994 r., zobowiązującego właściwy organ do nakazania w drodze decyzji rozbiórki takiego obiektu budowlanego lub jego części. Z kolei przepis art. 49 ust. 1 Prawa budowlanego z 1994 r. stanowi, że nie można nakazać rozbiórki, o której mowa w art. 48, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia zakończenia budowy obiektu budowlanego lub jego części. Na właścicielu spoczywa wówczas obowiązek uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego. Poprzednio obowiązujące Prawo budowlane z 1974 r. było mniej surowe dla sprawców samowoli budowlanej, gdyż przewidywało możliwość skorzystania przez nich z unormowania zawartego w art. 39 tego Prawa, pozwalającego ze względów społecznych lub gospodarczych na czasowe wykorzystanie obiektów budowlanych, co do których został wydany nakaz przymusowej rozbiórki lub odroczenie wykonania przymusowej rozbiórki i wykorzystanie obiektu budowlanego w sposób określony w decyzji. Parafia Rzymsko-Katolicka [...] poparła skargę byłego właściciela nieruchomości nie mając możliwości wcześniejszego złożenia właściwego wniosku w zakresie wynikającym z tego przepisu, choć - jak wynika z protokołu rozprawy przed Sądem Najwyższym - zlikwidowała dotychczasową działalność gospodarczą byłego właściciela, doprowadziła do obiektów wodę miejską i nie ma już zanieczyszczeń wody gruntowej, a obiekty budowlane, których budowę ukończono przed wejściem w życie Prawa budowlanego z 1974 r. wykorzystuje w celu działalności charytatywnej i roztoczenia opieki nad bezdomnymi. Ponadto droga do cmentarza została doprowadzona w innym miejscu. W tej sytuacji Parafia może jeszcze w tym przedmiocie złożyć wniosek w trybie art. 39 Prawa budowlanego z 1974 w związku z art. 103 § 1 Prawa budowlanego z 1994 r. w odniesieniu do starszych budynków, objętych postępowaniem w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie występowały różne stany faktyczne i prawne. Nie było możliwe objęcie ich jedną decyzją nakazującą rozbiórkę wszystkich obiektów budowlanych bez wyraźnego rozgraniczenia podstawy prawnej do różnych obiektów budowlanych objętych jedną decyzją w decyzjach organów administracyjnych obu instancji. Dokonane przez Naczelną Sąd Administracyjny uzupełniające ustalenia faktyczne w odniesieniu do silosów zbożowych są prawidłowe i w tej części należało wydać odrębną decyzję nakazującą ich rozbiórkę w oparciu o przepis art. 48 ust. 1 Prawa budowlanego z 1994 r. Brak jednak w sprawie należytego wyjaśnienia sprawy w postępowaniu administracyjnym w odniesieniu do pozostałych obiektów budowlanych starych, częściowo systematycznie przebudowywanych w bliżej nie określonym czasie bez pozwolenia budowlanego. W związku z tym materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym nie mógł stanowić podstawy do oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji administracyjnej, a zwłaszcza bez sprawdzenia w oparciu o obowiązujący zmieniony plan zagospodarowania przestrzennego miasta U. Dokument ten został pominięty w postępowaniu administracyjnym, choć należało spraw-

dzić, czy przed jego zmianą poprzedni plan zakazywał przebudowy istniejących starych zabudowań. Z naruszeniem art. 7 i art. 77 KPA nie ustalono w postępowaniu administracyjnym daty samowoli budowlanej w odniesieniu do tych obiektów budowlanych. Z tego względu należy uznać, że rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona i podlega uwzględnieniu.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy na zasadzie art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta RP - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189) uchylił zaskarżony wyrok. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Naczelny Sąd Administracyjny powinien mieć na względzie wytknięte braki postępowania administracyjnego oraz uwzględnić wykładnię przepisów Prawa budowlanego dokonaną przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 31 stycznia 1996 r., K 9/95 (Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, Zbiór Urzędowy z 1996 r. Nr 1 (14), poz. 2). W orzeczeniu tym Trybunał Konstytucyjny uznał, że przepis art. 103 ust. 1 i 2 w związku z art. 48 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane jest w części niezgodny z art. 1 Przepisów Konstytucyjnych, pozostawionych w mocy na podstawie art. 77 Małej Konstytucji z dnia 17 października 1992 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Notka

Powołana w uzasadnieniu **uchwała NSA z dnia 10 czerwca 1996 r., OPS 3/96**, została opublikowana w **ONSA 1997 nr 1 poz. 2** i **OSP 1996 z. 12 poz. 223**.

=====